

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da Invalideloven af 20de November 1876 §§ 27 og 28 bevilgede samtlige Invalider 20 pCt. Forhøielse af deres tidligere Forsørgelser, var dette væsentlig begrundet derved, at et saadant Tillæg allerede var bevilget ved Finantslovene for 1875—76 og 1876—77, hver Gang for det paa-gjældende Finantsaar, saaat de førstiterede Lovbestemmelser kun gik ud paa at slaa dette midlertidig bevilgede Tillæg fast for Fremtiden. Man fandt dengang saameget mere Grund til at blive staaende ved en Forhøielse af saadan Størrelse, som de Beløb af Invalideforsørgelse, der vare forefrevne i Loven af 9de April 1851 § 12 med de dertil ved Lov af 24de Februar 1858 bevilgede Tillæg ved en Forhøielse med 20 pCt. paa det Allernærmeste vilde naa samme Størrelse som de ved Loven af 20de November 1876 § 5 fastsatte Forsørgelsesbeløb, forsaavidt man sammenlignede Beløbenes Mellemstørrelse for hver enkelt af de 3 Invaliditets-Afdelinger. Skjøndt denne Sammenligning i det Hele og særlig med Hensyn til Statskassens Byrde er rigtig, maa det dog erkjendes, at den, naar der ses hen til de enkelte Invaliders Forsørgelse, ikke er tilfredsstillende, i Betragtning af at Loven af 20de November 1876 § 5, samtidig med at den gennemsnitsvis forhøiede Forsørgelsesbeløbene, tillige indførte et forholdsvis langt større Spillerum imellem Forsørgelsesernes Maximum og Minimum i hver af de to første Invaliditets-Afdelinger, og det paa den Maade, at ikke blot den ny Lovs Maximum blev større, men ogsaa dens Minimum mindre end de, der fulgte af Loven af 9de April 1851 med Forhøielsen ifølge Lov af 24de Februar 1858. Folgen heraf er, at den i 1876 bevilgede 20 pCt. Forhøielse ikke har kunnet skaffe de Invalider, der havde Maximum af Forsørgelse for den Afdeling, hvortil de hørte, saa høi en Forsørgelse som den, der efter den ny Lov kunde gives som Maximum. Maximumsbeløbene ere nemlig for hver af de 3 Invaliditets-Afdelinger henholdsvis efter Loven af 1876. 700, 440, 270 Kr. for ældre Invalider. 624, 360, 252 —

Da der, efterat de førstnævnte Maximumsbeløb ved Loven ere fastsatte for fremtidige Invaliditets-tilfælde, ganske vist er Grund til at forhøie de ældre Invalideforsørgelser saameget, at ingen ældre Invalid faaer mindre end det Beløb, han maa antages at ville have faaet, hvis han havde hørt under den ny Lovs Omraade, og da Finantsministeriet fremdeles maa fastholde, hvad der ved Fremføttelsen af Forslaget til Invalideloven af 1876 (jfr. de trykte Bemærkninger til Lovforslaget, Rigsdagstidenden 1876—77 Tillæg A. Sp. 1391—93) anførtes imod at søge dette Resultat op-

naaet ved en hel ny Regulering af alle ældre Invalideforsørgelser overensstemmende med den ny Lov — vil en Udvævning af den ved ovenstaaende Tal paaviste Forskjel imellem Invalideforsørgelsesernes Maximumsbeløb, som er bleven tilbage uanset den ved Loven af 1876 bevilgede 20 pCt.s Forhøielse af de ældre Forsørgelser, kun kunne høves ved en yderligere procentvis Forhøielse af samtlige ældre Forsørgelser. Da derhos den nævnte Forskjel, som det fremgaar af de anførte Tal, er forholdsvis ulige stor i de forskjellige Invaliditetsafdelinger, maatte man enten forhøie Forsørgelserne med forskjellige Procentbeløb i de forskjellige Afdelinger eller bestemme et ligestort Procentbeløb under Hensyn til den Afdeling, hvori Forskjellen var størst. Det er denne sidstnævnte Fremgangsmaade, der her er bragt i Forslag, og da Forskjellen er størst i 2den Afdeling, hvor den udgjør lidt over 22 pCt., er Forhøielsen her, ved Afrunding, foreslaaet til 25 pCt. for samtlige Invalider.

Ved en saadan Forhøielse vil ikke blot ingen Invalid, hvis Forsørgelse er grundet paa Loven af 9de April 1851 § 12, faa mindre i samlet Forsørgelse end hvad han maa forudsættes at ville have faaet, hvis Loven af 20de November 1876 § 5 ligefrem var anvendelig for hans Vedkommende, men — som det vil fremgaa af det Foranstøit — ganske vist alle hine Invalider faa Mere, de fleste endog saa ikke libet Mere end ved en formelig Omregulering efter Loven af 1876. Men man har ment, at der ikke herfra kunde hentes nogen væsentlig Betænkelse ved at følge den foreslaaede Vej, da en Forhøielse af Forsørgelserne udover Beløbet af, hvad der umiddelbart vilde stemme med Loven af 1876, formentlig vil være tilstrækkelig begrundet i Hensynet til, at Invaliderne fra 1848—50 have naaet en Alder, hvori Invaliditeten i Almindelighed er bleven i høi Grad søseligere; og om dette end ikke i samme Grad er Tilfældet med Invaliderne fra 1864, nærme disse sig dog i det Hele saa meget til en saadan Alder, at der næppe vilde være tilstrækkelig Grund til ved denne Leilighed at behandle dem anderledes end hine.

Ligesom Loven af 20de November 1876 § 28 bevilgede Invalider fra Tiden før 1848 det samme 20 pCt.s Tillæg som Invaliderne fra den følgende Tid, saaledes er der ogsaa her foreslaaet et yderligere 25 pCt.s Tillæg for dem, hvilket vil beløbe sig til henimod 1,700 Kr. aarlig.

Ved Finantsloven for 1878—79 (jfr. Rigsdagstidenden 1877—78 Tillæg B. Sp. 605—8) og senere Finantslove er Finantsministeren be-